

Arrest

nr. 302 566 van 29 februari 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 16 januari 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, van Afghaanse nationaliteit, dient op 25 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker wordt op 2 maart 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 april 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoun te zijn. U bent soennitisch moslim. U bent afkomstig uit Joy Haft in de stad Jalalabad, provincie Nangarhar. U woonde daar samen met uw ouders, een aantal van uw broers en zussen en de kinderen van uw broers [S.] en [A.R.]. Uw broer [A.R.] woonde al van voor uw geboorte in Engeland. U ging drie jaar naar school. U volgde één jaar Koranlessen. U werkte niet.

Uw broer [S.] is ingenieur en had zijn eigen bouwbedrijf onder de naam [R.]. Zijn taken waren het rekruteren van arbeiders en het plannen van bouwprojecten. In 1398 tekende hij een contract met het politiehooftkwartier. Daarnaast had hij nog contracten met de overheid voor het bouwen van controleposten. Echter, van zodra hij het contract met het politiehooftkwartier had ondertekend, begon hij bedreigd te worden door de taliban. Ze vroegen hem om de contracten stop te zetten of ze zouden iedereen doden. Uw broer weigerde dit. Hij ontving in totaal drie dreigbrieven van de taliban. Twee van de drie ontving uw broer voor uw vertrek uit Afghanistan. Op de 27e dag van de Ramadan in 1398 ging uw broer [S.] naar de cricketwedstrijd Ramadan Cup in Behsud in Jalalabad. De taliban kwam achter zijn aanwezigheid op de wedstrijd en plaatsten een bom. De bomaanslag vond plaats om 20 uur en verschillende personen raakten hierbij gewond, waaronder ook uw broer. Hij werd naar het Sehat Ahma-ziekenhuis gebracht waar zijn benen geamputeerd werden. Uw broer moest één jaar in het ziekenhuis blijven. Zeven of acht maanden na de bomaanslag werd uw broer, in het ziekenhuis, opnieuw bedreigd door de taliban. Ze zeiden hem dat ze zijn hele familie in gevaar zouden brengen. Vier maanden hierna, in 1399, verlieten u en twee van uw neven Afghanistan op vraag van [S.]. Dit was één jaar na de bomaanslag.

Ongeveer één maand na uw vertrek ontving uw broer [S.] een dreigbrief waarin stond dat de taliban jullie zouden doden als jullie naar Afghanistan zouden terugkeren. Op het moment dat u en uw neven in Turkije waren, bezocht uw broer [A.R.] jullie vanuit Engeland. Hij zei u dat hij zou doorreizen naar Afghanistan om zijn kinderen en vrouw op te halen. [A.R.] was in totaal vier of vijf dagen in Afghanistan. In de periode dat hij daar was werd er door de taliban een bom in zijn auto geplaatst toen die op het plein achter uw huis geparkeerd stond. Dit zou rond het offerfeest in 1399 geweest zijn. Uw broer raakte gewond en verbleef één dag in het ziekenhuis. Hierna verliet hij Afghanistan en ging terug naar Engeland. Zijn vrouw en kinderen gingen pas na de machtsovername naar Engeland.

Na een reis van ongeveer negen maanden, via onder andere Iran, Turkije, Servië en Roemenië, kwam u omstreeks 23 januari 2021 aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 29 maart 2021. U gaf aan dat u tijdens uw verblijf in België alcohol drinkt en sigaretten en marihuana rookt. Deze zaken zijn in Afghanistan verboden en u zou ervoor gedood worden.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: kopieën van uw geboorteakte en van de taskera's van uw broers [S.] en [A.R.], foto's van de verwondingen van [S.] en [A.R.], verschillende kopieën van medische documenten waaronder een document van het Eman Bones Surgical Hospital, een kopie van een document in verband met de bouw van een veiligheidspost in Chaparhar, een kopie van een vergunning en een kopie van het paspoort van [A.R.].

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegeven in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedurele redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichten.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico heeft op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest gedood te worden door de taliban vanwege de contracten die uw broer [S.] had met de overheid en de politie. Ondanks de bedreigingen van de taliban weigerde uw broer de contracten stop te zetten (CGVS, p.24). Uw broer [S.] raakte gewond bij een bomaanslag van de taliban tijdens een cricketwedstrijd (CGVS, p.24). Hierdoor verlieten u en twee van uw neven een jaar later Afghanistan. Terwijl u in Turkije was, werd ook uw broer [A.R.] het slachtoffer van een bomaanslag op zijn auto door de taliban (CGVS, p.24). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen gekenmerkt worden door verscheidene merkwaardigheden, lacunes en onaannemelijkheden, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan uw asielrelaas en uw vrees. U haalde ook aan dat u tijdens uw verblijf in België begonnen bent met het drinken van alcohol en het roken van sigaretten en marihuana. U verklaarde dat deze zaken verboden zijn door de taliban en dat ze u hiervoor zouden doden.

Vooreerst dient gewezen te worden op uw misleidende verklaringen met betrekking tot uw leeftijd. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u aan minderjarig te zijn met als geboortedatum 31 januari 2005 (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming, d.d. 25/01/2021 en Verklaring DVZ, d.d. 29/03/2021, punt 4). Overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 11 februari 2021 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 blijkt dat u meer dan 18 jaar oud bent en dat uw leeftijd op 22,5 jaar geschat kan worden met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Zowel bij uw DVZ-verklaring als tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft u aan niet akkoord te gaan met het leeftijdsonderzoek (Verklaring DVZ, d.d. 29/03/2021, punt 4 en CGVS, p. 4). Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat deze van bij aanvang waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over de identiteit. Het feit dat u intentioneel geprobeerd hebt om de Belgische asielinstanties te misleiden over uw leeftijd doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast kunnen er bedenkingen worden gemaakt bij uw verklaringen over het profiel van uw broer [S.] als ingenieur met een eigen bouwbedrijf dat contracten had met de overheid en politie. Gelet op bovenstaande vaststellingen over uw leeftijd kan er nauwelijks geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u nog te jong was om informatie te hebben over de job van uw broer [S.] (CGVS, p. 12-13). Hij zou tot 1398 zijn job uitgeoefend hebben (CGVS, p. 14, 21, 49). Wat betekent dat u op dat moment ongeveer 19 jaar oud was. Het is dan ook niet onredelijk om van u te verwachten dat u goed op de hoogte was van de professionele activiteiten van uw broer. Dit is echter niet het geval. U kon zeer weinig informatie geven over de job van uw broer, de contracten die hij had en de documenten die u voorlegde in verband met zijn job. U kon niet zeggen aan welke universiteit uw broer gestudeerd had of sinds wanneer hij ingenieur was (CGVS, p.8-9). U verklaarde dat uw broer arbeiders rekruteerde, maar wist niet wie er precies voor hem werkte (CGVS, p.10-11). U wist ook niet wie de mensen bij de overheid waren waarvoor uw broer de projecten deed (CGVS, p. 11). Verder kon u niet zeggen hoeveel projecten uw broer per jaar had of hoe hij aan het materiaal voor deze projecten kwam (CGVS, p. 11). U wist enkel dat uzelf tien jaar oud was toen hij als ingenieur startte, dat hij arbeiders rekruteerde en bouwplannen maakte (CGVS, p.9-10). U verklaarde dat hij betrokken was bij verschillende bouwprojecten (CGVS, p.10). Wanneer u gevraagd werd om een voorbeeld van zo'n project te geven, gaf u het oppervlakkige antwoord dat hij controleposten en wegen bouwde voor de overheid en in het hoofdkwartier werkte (CGVS, p.11). U legde maar voor één project een bewijsstuk neer. Dit was een contract van een project met het politiehoofdkwartier (CGVS, p.10). In het contract dat u voorlegde staat te lezen dat het bouwbedrijf [K.], gelegen aan de hoofdweg tussen Kabul en Jalalabad naast de olijvenfabriek in Jalalabad, een veiligheidspost van Lalma Rahnema Tapa in district Charparhar binnen de veertig dagen, vanaf 25/06/2019, zal bouwen in opdracht van de veiligheidsdienst van Nangarhar. Op de vraag of u kon zeggen wat er precies in het contract stond, antwoordde u dat u niet kan lezen (CGVS, p. 10). Wanneer u gevraagd werd of u dan aan iemand gevraagd had om het contract aan u voor te lezen, antwoordde u dat u het aan niemand gevraagd had en niet wist waarom (CGVS, p.44). Daarnaast moet ook worden opgemerkt dat u verklaarde dat de naam van het bedrijf van uw broer [R.], maar in het contract dat u voorlegde gaat het om een bouwbedrijf met de naam [K.C.C.] (CGVS, p.22). Deze tegenstrijdigheid en de weinige informatie die u over de job van uw broer kon geven, zorgen ervoor dat u niet sterk kon maken dat uw broer een ingenieur was met zijn eigen bouwbedrijf dat verschillende contracten met de overheid had. Wanneer u werd gevraagd waarom u zo weinig wist over de job van uw broer, antwoordde u: “ik heb geen informatie” (CGVS, p. 45). U verklaarde dat uw broer het u nooit vertelde en dat u er niet naar vroeg. Ook niet na de

bedreigingen door de taliban (CGVS, p. 45). Aangezien de job van uw broer de oorzaak van de bedreigingen was, kan er verwacht worden dat u hier mee van op de hoogte geweest zou zijn. Als gevolg hiervan kan het profiel van uw broer [S.] en daardoor de oprechtheid van uw vrees in vraag worden gesteld.

Verder is het niet geloofwaardig dat u zo weinig informatie kon geven over de bedreigingen en de daaropvolgende gebeurtenissen die betrekking hadden op uw broer [S.]. De vraag rijst dan ook of de bedreigingen en daaropvolgende gebeurtenissen die u aanhaalde wel degelijk hebben plaats gevonden. U verklaarde dat de taliban startte met het bedreigen van uw broer [S.] nadat hij een contract ondertekende met het politiehooftkwartier (CGVS, p.17). De taliban vroegen uw broer om het contract stop te zetten, maar hij weigerde dit te doen (CGVS, p. 24). U kon echter niet zeggen hoe de taliban op de hoogte waren geraakt van het contract of wie van de taliban uw broer bedreigde (CGVS, p.27-8). Uw broer zou in totaal drie dreigbrieven ontvangen hebben, twee voor uw vertrek en één erna (CGVS, p.35). U kon echter niet zeggen wanneer hij de dreigbrieven ontving, wat erin gezegd werd en wat de bedreigingen precies inhielden (CGVS, p.25, 27-28). U verklaarde dat u nooit gevraagd had wat er in de dreigbrieven stond (CGVS, p.44). U kon niet zeggen waarom u hier nooit naar gevraagd had (CGVS, p. 45). Het enige dat u over de bedreigingen kon zeggen, was dat na uw vertrek de taliban aan [S.] zeiden dat ze jullie zouden aanvallen als jullie ooit terugkwamen (CGVS, p.38). De dreigbrieven zelf werden ook niet door u voorgelegd (CGVS, p.45). U kon daarbovenop niet zeggen waar de brieven momenteel zijn (CGVS, p.26). Het bestaan van de dreigbrieven kon dus niet bevestigd worden. U verklaarde verder dat de taliban een bomaanslag pleegde op uw broer [S.] (CGVS, p.24). U vertelde dat de bomaanslag plaatsvond tijdens een cricketwedstrijd met de naam Ramadan Cup op de 27e dag van de ramadan in 1398. De taliban zouden hier een bom geplaatst hebben nadat ze erachter kwamen dat uw broer hier aanwezig was (CGVS, p.24). Het CGVS ontkent de betrokkenheid van uw broer bij een bomaanslag niet, maar stelt wel dat er vraagtekens geplaatst kunnen worden bij uw kennis en uw omschrijving van de bomaanslag en uw verklaringen dat de bomaanslag specifiek op uw broer gericht was (CGVS, p.24). U kon niet verklaren dat uw broer het primaire doelwit van de aanslag was. U zei enkel dat er veel andere jongens bij de bomaanslag betrokken waren en dat uw broer gewond raakte (CGVS, p.29). U legde daarnaast ook geen stukken voor waaruit kon blijken dat uw broer bij die specifieke aanslag betrokken raakte en daardoor verwondingen opliep. Daarnaast bleek u weinig kennis te hebben over de situatie voor, tijdens en na de bomaanslag (CGVS, p.29-31). Op de vraag of u kon beschrijven wat er precies gebeurd was, antwoordde u dat u het niet wist omdat u niet aanwezig was (CGVS, p.29). Na de bomaanslag, die volgens u rond acht uur 's avonds plaatsvond, werden jullie gebeld door het ziekenhuis, maar u kon niet zeggen hoe uw broer tot in het ziekenhuis geraakt was (CGVS, p.29). Daarnaast is het opmerkelijk dat uw broer een jaar in het ziekenhuis lag, maar u hem nooit mocht gaan bezoeken omdat u te jong geweest zou zijn (CGVS, p.30). Uit uw leeftijdstest kan echter bepaald worden dat u op dat moment ongeveer 20 jaar was. Het is ook vreemd dat u de toestemming niet kreeg om uw broer te gaan bezoeken, maar dat de taliban ondertussen, ongeveer acht maanden na de aanslag, wel naar het ziekenhuis kwam om hem te vertellen dat ze zijn hele familie in gevaar zouden brengen (CGVS, p.30). U kon hierover niet zeggen met hoeveel de taliban waren, wie ze waren en hoe ze binnen geraakten in het ziekenhuis (CGVS, p.31). Over dit laatste zei u enkel dat ze gewone kledij droegen en dat ze wisten dat uw broer in het Sehat Ahma-ziekenhuis lag omdat iedereen naar daar gebracht was (CGVS, p.31). Het is hiernaast belangrijk om op te merken dat er over een bomaanslag in 1398 zoals u die beschreef geen externe informatie kan worden teruggevonden. Terwijl er vanuit kan worden gegaan dat er over een dergelijke gebeurtenis toch enige berichtgeving zou zijn. Wel kan er berichtgeving uit 2018 worden teruggevonden over een bomaanslag met exact dezelfde omschrijving zoals hoe u die gaf (zie artikels in het administratieve dossier). Volgens deze artikels raakten er 45 personen gewond en werd de aanslag niet door de taliban opgeëist. De taliban ontkende zelfs formeel enige betrokkenheid. Dit staat haaks op uw verklaringen. Er wordt nergens vermeld dat de aanslag tegen een specifiek persoon gericht was. Uw broer wordt ook nergens vermeld. Het is ten slotte opmerkelijk dat u verklaarde dat de bomaanslag in 1398 (in 2019 volgens de Gregoriaanse kalender) plaatsvond, maar dat volgens de berichtgeving de bomaanslag zoals u die beschreef in 2018 plaatsvond. Los hiervan kan er verwacht worden dat u veel beter op de hoogte zou geweest zijn van de bomaanslag en de omstandigheden hierrond. De beperkte kennis die u zowel over de aanslag als over de bedreigingen had, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vrees en uw verklaringen.

U verklaarde hiernaast dat uw broer [A.R.] in 1399 ook het slachtoffer werd van een bomaanslag door de taliban. Opnieuw kon u maar weinig informatie geven waardoor er bedenkingen kunnen worden geplaatst bij de door u beweerde aanslag. U verklaarde dat de auto van [A.R.] op het plein achter uw huis geparkeerd stond en dat de taliban er een bom in plaatsten (CGVS, p.38). U wist niet hoe de taliban op de hoogte was van het feit dat uw broer na al die jaren terug in Afghanistan was (CGVS, p.38). U vertelde

dat [A.R.] u in Turkije had verteld dat het een geheim was dat hij terug naar Afghanistan ging (CGVS, p.37). Daarbovenop verklaarde u dat hij in Afghanistan nooit terug naar huis was gegaan (CGVS, p.40). U kon verder niet vertellen wanneer doorheen de dag de aanslag plaatsvond, hoe de taliban wisten welke auto van uw broer was en hoe ze de bom in zijn auto hadden geplaatst, wat er achteraf met de auto gebeurd is, hoe [A.R.] tot in het ziekenhuis geraakte na de aanslag en wat zijn verwondingen waren (CGVS, p.39). U had wel documenten en foto's bij in verband met zijn verwondingen, maar zelf kon u niet zeggen wat zijn verwondingen waren (CGVS, p.39). Daarnaast legde u nog verschillende ziekenhuisdocumenten voor, maar u kon niet zeggen wat de documenten precies inhielden (CGVS, p.46). Als reden hiervoor zei u dat u niet kon lezen (CGVS, p.46). U wist enkel dat uw broer [S.] u vertelde dat de documenten over het ziekenhuis gingen (CGVS, p.47). Opnieuw kan er verwacht worden dat u meer op de hoogte zou zijn van de bomaanslag op uw broer [A.R.]. De beperkte kennis die u had over de aanslag, over uw broers verwondingen en over de documenten die u in verband hiermee voorlegde ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vrees en de echtheid van de door u beschreven gebeurtenissen.

Vervolgens wordt uw vrees ondermijnd door de manier waarop u en uw familie met de bedreigingen omgingen. Eerst en vooral was u helemaal niet op de hoogte van de inhoud van de bedreigingen die uw broer [S.] van de taliban ontving. U gaf enkel aan dat de hele familie bedreigd werd (CGVS, p.28). U kon ook niet verklaren waarom u zo slecht op de hoogte was van de bedreigingen (CGVS, p.45). Dit wijst op een gebrek aan interesse. Het is ook opmerkelijk dat uw hele familie bedreigd werd, maar er geen voorzorgsmaatregelen genomen werden (CGVS, p.28). Ondanks het ontvangen van twee dreigbrieven bleef uw broer zijn contracten met de overheid verderzetten (CGVS, p.28). U gaf aan dat uw broer geen voorzorgsmaatregelen nam, ook niet na de bomaanslag (CGVS, p.28). Hij zorgde er wel voor dat u en uw neven Afghanistan verlieten (CGVS, p.33). Er moet opgemerkt worden dat jullie pas één jaar na het bomincident besloten om te vertrekken (CGVS, p.34). Ongeveer een maand na jullie vertrek ontving uw broer een laatste dreigbrief (CGVS, p.34). Na de vermeende bomaanslag op uw broer A.R., die plaatsvond rond dezelfde periode als de laatste dreigbrief, is er niets meer gebeurd (CGVS, p.43). Uw broer A.R. kon na het verlaten van het ziekenhuis Afghanistan ook zonder verdere problemen verlaten (CGVS, p.40). Uw broer S. zelf kon Afghanistan niet verlaten omdat zijn benen geamputeerd werden na de aanslag (CGVS, p.33). Wel wonen hij en uw moeder nog steeds in jullie huis in Joy Haft (CGVS, p.18). Verder is het opmerkelijk dat ondanks dat er een bomaanslag op uw broer S. plaatsvond uw andere broer, A.R., toch het risico nam om plots na al die jaren terug te keren naar Afghanistan (CGVS, p.36). Al deze elementen ondermijnen opnieuw de geloofwaardigheid van uw vrees.

Daarnaast is ook de manier waarop de taliban met de situatie omging niet aannemelijk. U gaf aan dat uw broer altijd al contracten met de overheid had (CGVS, p.10-11). U verklaarde ook dat andere mensen weigerden om die contracten te ondertekenen vanwege hun vrees voor de taliban (CGVS, p.27). Toch zou de taliban pas in 2020, nadat uw broer het contract met het politiehooftkwartier afsloot, startten met hem te bedreigen en te eisen dat hij de samenwerking stopte (CGVS, p.24). Daarnaast is het opmerkelijk dat de taliban uw broer [S.] pas na acht maanden lieten weten dat zij verantwoordelijk waren voor de bomaanslag tijdens de cricketwedstrijd (CGVS, p.29). Ze zeiden hem in het ziekenhuis dat ze zijn familie in gevaar gingen brengen en gingen dan zondermeer terug weg (CGVS, p.30). Ondanks deze bedreiging in het ziekenhuis gebeurde er in de maanden voor uw vertrek niets meer (CGVS, p.34). Iets meer dan een maand na uw vertrek ontving [S.] een laatste dreigbrief waarin de taliban hem waarschuwde dat ze u en uw neven zouden doden als jullie ooit zouden terugkeren naar Afghanistan (CGVS, p.34). Over zowel [S.] en de rest van uw familie werd plots niet meer gesproken (CGVS, p.34). Uiteindelijk zou de taliban nog een bomaanslag plegen op uw andere broer, [A.R.] (CGVS, p.38). Hij raakte hierbij gewond, maar kon na één dag het ziekenhuis verlaten (CGVS, p.39-40). Het is opmerkelijk dat er hierna plots niets meer gebeurd is en dat jullie niets meer van de taliban gehoord hebben (CGVS, p.42-3).

Ten slotte stelde u dat u verwesterd bent omdat u alcohol drinkt en sigaretten en marihuana rookt (CGVS, p.47). Op de vraag of u zich niet zou kunnen aanpassen bij terugkeer naar Afghanistan, antwoordde u enkel dat u nu verslaafd bent (CGVS, p.47). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat roken en het nuttigen van alcohol deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of

kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen slaagde u er niet in uw problemen met de taliban en uw vermeende verwestering aannemelijk te maken. Bijgevolg kunt u niet aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming neerlegde kunnen deze vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. De kopieën van uw geboorteakte, het paspoort van [A.R.] en de taskera's van uw broers [S.] en [A.R.] ondersteunen enkel uw verklaringen over uw identiteit, uw familie, uw plaats van herkomst en uw nationaliteit. Dit zijn elementen die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De kopieën van de verschillende medische documenten van uw broers kunnen hoogstens bewijzen dat [A.R.] en [S.] bepaalde verwondingen hebben opgelopen. Daarnaast legde u ook foto's van uw broers verwondingen voor. Het CGVS kan nergens uit de foto's afleiden dat de personen die u als uw broers aanduidde op de foto's daadwerkelijk uw broers zijn. Op de foto's zijn personen met verschillende verwondingen te zien. Echter, wordt hieruit niet duidelijk om wie het gaat. Er kan daarnaast op geen enkele manier worden vastgesteld op welke plaats, welk tijdstip en in welke precieze omstandigheden de foto's genomen werden. Bovendien moet worden benadrukt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt getoond. De kopie van het document in verband met de bouw van een veiligheidspost in Chaparhar werd hierboven al inhoudelijk besproken. U legde ook een kopie van een vergunning voor in verband met het bouwbedrijf van uw broer [S.]. Deze vergunning an sich is onvoldoende om aan te tonen dat uw broer een ingenieur was met zijn eigen bouwbedrijf. Zijn naam wordt hier immers nergens in vermeld, wel de naam [A.R.]. Documenten kunnen bovendien uw verklaringen pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden. Bovendien is de vergunning slechts een kopie waardoor niet met zekerheid kan aangetoond worden of het een kopie van een authentiek stuk betreft. Daarnaast mag niet vergeten worden dat Afgaanse documenten in het algemeen weinig bewijswaarde hebben. Ze hebben hierdoor slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van het asielrelaas. Zo blijkt het bijzonder moeilijk om echte van valse Afgaanse documenten te onderscheiden. Ook de door u neergelegde documenten kunnen vervalst zijn of enkel en alleen opgesteld zijn met het oog op uw verzoek om internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming,

maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er

actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4 §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en

bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op (https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afg_hanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de

actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat

personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep in casu

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de

Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals de aanvullende nota van verweerder duidelijk maakt. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen.

3. Beoordeling

In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”*.

Verzoeker herinnert aan zijn vluchtrelaas. Hij citeert uit de NANSEN Note *“Afghanistan een analyse van het beschermingsbeleid en risico bij terugkeer”* van oktober 2022 waarin de risicogroepen worden opgelijst zoals vermeld in de *“Country Guidance van april 2022”* van de EUAA. Hij betoogt dat het “duidelijk” is dat hij behoort tot een risicogroep die nood heeft aan internationale bescherming.

Vervolgens citeert hij verschillende passages van de bestreden beslissing waarbij hij wenst *“zo goed mogelijk te antwoorden op de stellingen van het CGVS [...]”*.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn broer S. Deze laatste zou als ingenieur een eigen bouwbedrijf hebben gehad waarmee hij contracten afsloot met de overheid en politie voor onder andere het plaatsen van checkpoints en het bouwen van wegen. Verzoeker verklaart dat zijn broer omwille van zijn werk twee dreigbrieven kreeg van de taliban en later het slachtoffer werd van een bomaanslag door de taliban gericht tegen zijn persoon tijdens een cricketwedstrijd. Hij was zwaargewond maar overleefde de aanslag. Terwijl hij in de kliniek verbleef, werd hij aldaar bedreigd door de taliban. Op vraag van zijn broer S. verlieten verzoeker en zijn twee neven Afghanistan, dit ongeveer een jaar na de bomaanslag. Zijn broer S. ontving daarna een dreigbrief van de taliban waarin stond dat ze verzoeker en zijn twee neven zouden doden als ze zouden terugkeren naar Afghanistan. Terwijl verzoeker in Turkije was zou ook zijn broer A.R., die in het Verenigd Koninkrijk verblijft maar om familieredenen voor een kort verblijf naar Afghanistan was afgezakt, het slachtoffer zijn geworden van een bomaanslag op zijn auto door de taliban. A.R. was gewond, verbleef in het ziekenhuis voor één dag en keerde daarna terug naar Engeland, waar zijn vrouw en kinderen hem vervoegden, na de machtsovername door de taliban.

Verweerder stelt vast dat verzoekers verklaringen worden gekenmerkt door verscheidene “*merkwaardigheden, lacunes en onaannemelijkheden*” waardoor geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas. De Raad kan zich hierbij aansluiten omwille van de volgende voldoende schragende vaststellingen die de kern van verzoekers vluchtrelaas betreffen, waarover verweerder op omstandige wijze motiveert en die steun vinden in de stukken die zijn opgenomen in het rechtsplegingsdossier:

(1) Verzoeker kan het profiel van broer S. als ingenieur met een eigen bouwbedrijf dat verschillende contracten had met de overheid en politie niet sterk maken. Verzoeker kon zeer weinig informatie geven over de job van zijn broer, de contracten die hij had en de documenten die verzoeker zelf voorlegde over diens job.

(2) Verzoekers geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door zijn beperkte kennis over zowel de bedreigingen door de taliban die betrekking hebben op zijn broer S. als over daaropvolgende gebeurtenissen. Zo kan verzoeker niet zeggen wanneer zijn broer S. de dreigbrieven ontving, wat erin gezegd werd, wat de bedreigingen precies inhielden en waar die brieven, die hij niet kan overleggen, zich momenteel bevinden. Verder plaatst verweerder vraagtekens bij verzoekers kennis en omschrijving van de bomaanslag in 2019 en zijn verklaring dat deze specifiek tegen zijn broer S. was gericht. Verweerder legt dit omstandig uit en stipt ook nog berichtgeving aan uit 2018 over een bomaanslag met exact dezelfde beschrijving als deze gegeven door verzoeker over de bomaanslag gericht tegen zijn broer S. Uit deze berichtgeving blijkt dat de taliban formeel enige betrokkenheid bij deze aanslag ontkenden en dat nergens werd vermeld dat deze was gericht tegen een specifiek persoon.

(3) Ook over de bomaanslag van de taliban gericht tegen zijn broer A.R. kan verzoeker weinig informatie geven. De beperkte kennis die hij heeft over de aanslag, over de verwondingen van zijn broer en de documenten die hij in dit verband voorlegde, ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn vrees en de echtheid van de door hem beschreven gebeurtenissen.

(4) Verzoekers vrees wordt verder ondermijnd door de manier waarop hij en zijn familie met de bedreigingen van de taliban omgingen. Er werden geen voorzorgsmaatregelen getroffen en verzoeker verliet Afghanistan ook pas één jaar na de bomaanslag op zijn broer S. Verzoekers andere broer A.R. kon ook Afghanistan zonder problemen verlaten nadat hij het slachtoffer werd van een bomaanslag. Verzoekers broer S., zijn moeder, stiefmoeder, twee zussen en jongere broer R. wonen nog steeds in de gezinswoning in Afghanistan.

In zijn verzoekschrift brengt verzoeker niets aan dat deze schragende vaststellingen doet wankelen. Verzoeker weerlegt niet concreet de motieven (1), (2) en (3) waarbij verweerder aan de hand van een uitgebreide en gedetailleerde analyse van verzoekers verklaringen en neergelegde documenten besluit dat het profiel van zijn broer S. niet is aangetoond en dat ook de daaropvolgende bedreigingen door de taliban en de gebeurtenissen, met name dat zowel zijn broer S. als zijn broer A.R. het slachtoffer zouden zijn geworden van een gerichte bomaanslag door de taliban, niet geloofwaardig zijn. Verzoeker wijst vooreerst op zijn profiel als weinig geleterde Afghaan die niet of nauwelijks kan lezen, waarmee verweerder onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Dat verzoeker weinig geschoold is – volgens zijn verklaringen heeft hij drie jaar school gelopen, van 7- tot 10-jarige leeftijd (CG, gehoorverslag p. 5) – is geen afdoende uitleg voor zijn gebrekkige kennis over de werkzaamheden van zijn broer S. De Raad wijst er in navolging van verweerder op dat verzoeker op het ogenblik dat zijn broer S. zijn job zou hebben uitgeoefend, hij ongeveer 19 jaar oud was (18 jaar en 10 maanden) en dat het bijgevolg niet onredelijk is te verwachten dat hij goed op de hoogte was van diens professionele activiteiten. De Raad benadrukt in dit verband dat de beslissing van de Dienst Voogdij waarnaar verweerder in de aanhef van de bestreden beslissing verwijst, wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij voormeld rechtscollège. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Hij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon verweerder zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij dan ook vast. Verzoekers kritiek op de betrouwbaarheid van het uitgevoerde leeftijdsonderzoek, waarbij hij verwijst naar een resolutie van het Europees Parlement, kan niet tot een andere conclusie leiden.

Noch uit een lezing van verzoekers interview bij verweerder, noch uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt verder dat er van verzoeker kennis of elementen werden verwacht, die een hogere

scholing behoeven. Van een man van ongeveer 19 jaar oud kan toch worden verwacht dat hij enige informatie over de tewerkstelling van zijn broer kan verschaffen en dit ongeacht zijn scholingsgraad, zeker wanneer deze werkzaamheden de grondslag van zijn problemen uitmaken. Dat verzoeker er "*niet aan [heeft] gedacht*" om meer informatie te vragen aan zijn broers, al was het maar om een betere inschatting te kunnen maken van het risico voor hemzelf, is niet aannemelijk. Hierbij is het bovendien ook opmerkelijk dat verzoeker documenten voorlegt van het werk van zijn broer S., maar dat de inhoud ervan hem niet bekend is (zie CG p. 10, 12). Voor wat betreft verzoekers argument dat hij ongeletterd is, merkt de Raad op dat verzoeker niets inbrengt tegen de volgende vaststelling van verweerder die steun vindt in het gehoorverslag: "*Wanneer u gevraagd werd of u dan aan iemand gevraagd had om het contract aan u voor te lezen, antwoordde u dat u het aan niemand gevraagd had en niet wist waarom (CGVS, p.44).*" Verzoekers lage scholingsgraad of ongeletterdheid verklaart ook niet waarom hij een contract voorlegt dat zijn broer S. zou betreffen maar waarop een andere bedrijfsnaam figureert dan die van zijn broer S. Verzoeker kan in zijn verzoekschrift zijn houding dus niet vergoelijken door zich te verschuilen achter zijn ongeschooldheid, te meer daar deze hem niet heeft verhinderd om Afghanistan te verlaten om na een reis van ongeveer negen maanden, via onder meer Iran, Turkije, Servië en Roemenië, in België aan te komen.

Wanneer verzoeker zijn herkomstland ontvlucht en alhier internationale bescherming vraagt, omwille van de werkzaamheden van zijn broer S. , kan toch worden verwacht dat hij ook een inspanning zou leveren om bij zijn broer – met wie hij bovendien nog steeds contact heeft (zie CG, p. 16) – meer informatie te verkrijgen over de precieze inhoud en draagwijdte van deze documenten, quod non. Dit getuigt van een zekere desinteresse alsook wat hierna volgt. Verzoeker is immers niet aanwezig op de terechtzitting. Uit het wachtregister blijkt dat zijn attest van immatriculatie op 7 september 2023 is verstreken en op de terechtzitting kan zelfs niet worden verduidelijkt of de dominus litis nog contact heeft met verzoeker. De aanwezige advocaat komt niet verder dan te stellen dat deze "*mogelijk*" nog wel contact heeft met verzoeker en dat mocht deze laatste zich al in een ander Europees land bevinden, hij er belang bij heeft nog te kunnen terugvallen op een asielprocedure alhier.

Verzoeker haalt op algemene wijze aan dat bij de geloofwaardigheidsbeoordeling rekening moet worden gehouden met "*alle beschikbare bewijzen*" en dus ook met "*het schriftelijk bewijsstuk*" aangezien dit een positief effect kan hebben op deze beoordeling. Hij citeert hierbij uit het arrest M.A. tegen Zwitserland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De Raad kan verzoeker volgen waar hij stelt dat documenten deel uitmaken van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Echter legt hij niet concreet uit met welke documenten verweerder geen rekening zou hebben gehouden en specifiek welk "*schriftelijk bewijsstuk*" verweerder zou hebben genegeerd. Het blijkt ook niet uit de bestreden beslissing of het rechtsplegingsdossier dat verweerder bepaalde door verzoeker neergelegde documenten niet in zijn beoordeling zou hebben betrokken. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder bij zijn beoordeling al de door verzoeker neergelegde documenten heeft betrokken. Met zijn algemeen betoog haalt verzoeker deze gedane beoordeling niet onderuit.

Door verder te poneren dat het "*duidelijk*" is dat de groep waartoe hij behoort een risicogroep betreft waardoor hij "*wel degelijk in de problemen kan komen bij terugkeer naar Afghanistan*" en hierbij te verwijzen naar de risicogroepen opgelijst door het Europees Asielagentschap zoals vermeld in de bovenvermelde NANSEN Note, zonder echter te concretiseren tot welke risicogroep hij dan wel behoort, kan verzoeker de bestreden beslissing niet onderuit halen.

De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker totaal niets inbrengt tegen de hogervermelde schragende vaststelling (4). Bijkomend merkt de Raad nog op dat verzoeker expliciet heeft verklaard dat zijn broer S. momenteel geen problemen meer heeft in Afghanistan (zie CG, p. 35)

De conclusie van verweerder dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas blijft bijgevolg overeind.

3.1.2. Verwestering

Voor wat betreft de problematiek van verwestering, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;

- een verzoeker om internationale bescherming in concreto dient aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Uit de informatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd – in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van 16 januari 2024, die door de Raad via J-box de volgende dag werd verzonden naar de verzoekende partij – blijkt niet dat over bovenvermelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. Ook de diverse door verzoeker aangehaalde bronnen waaronder de Nansennota stellen nergens dat terugkeerders uit het Westen automatisch worden vervolgd of het risico lopen op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

Verweerder stelt in concreto vast:

“Ten slotte stelde u dat u verwesterd bent omdat u alcohol drinkt en sigaretten en marihuana rookt (CGVS, p.47). Op de vraag of u zich niet zou kunnen aanpassen bij terugkeer naar Afghanistan, antwoordde u enkel dat u nu verslaafd bent (CGVS, p.47). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat roken en het nuttigen van alcohol deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen”.

[...]

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke”.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet verder komt dan opnieuw te herhalen dat hij alcohol drinkt, sigaretten rookt en marihuana, dat hij dus verwesterd is en om die reden bij terugkeer naar Afghanistan vreest te worden gedood. Dit kan bezwaarlijk de door verweerder gedane beoordeling onderuit halen, zodat de Raad zich daarbij bij aansluit. Verzoeker staft zijn verklaring niet, laat staan dat hij ze verder uitwerkt of uitlegt in welke mate uit het gebruik van alcohol, sigaretten en marihuana “een verregaande verwestering” blijkt of dat hij zal worden gezien als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij niet langer in staat is zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen. De Raad wijst er hierbij op dat verzoeker tot ongeveer de leeftijd van 20 jaar in Afghanistan heeft verbleven. Hieruit kan worden afgeleid dat hij reeds in Afghanistan gevormd was naar de plaatselijke waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst, met onder meer zijn moeder, stiefmoeder, twee zussen, jongere broer R. en broer S. die allen samenwonen in verzoekers gezinswoning (CG, p. 33) Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk nog één à twee keer per week contact te hebben met zijn familieleden in Afghanistan (CG, p. 16). Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen.

De Raad concludeert dat verzoeker niet concreet aantoont dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als

verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Waar verzoeker nog verwijst naar talrijke rapporten over buitengerechterlijke executies, lijfstraffen en gedwongen verdwijningen sinds de taliban aan de macht kwamen, is het zo dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de aangereikte landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, lijfstraffen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De beoordeling van het risico is bijgevolg afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. Hij moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat er voor hem omwille van het talibanbewind een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer bestaat. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de aangereikte informatie in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van verweerder van 16 januari 2024, blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op zijn vluchtrelaas en (gepercipieerde) verwestering, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2 b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Concreet komt verweerder tot de volgende conclusie in de bestreden beslissing:

“Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.”

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.”

Uit informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen – in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van de verwerende partij van 16 januari 2024 – kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich nog steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figuren in de bestreden beslissing. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen – in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van 16 januari 2024 – kan niet worden afgeleid dat hier heden anders moet worden over geoordeeld, hoewel de situatie ter plekke zeer zeker bijzonder onrustwekkend is.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de aangereikte informatie in het verzoekschrift en in de aanvullende nota blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt. Het houdt in dat er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar voormelde provincie, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker kan aan het voorgaande geen afbreuk doen door op algemene wijze kanttekeningen te plaatsen bij de actualiteit van de informatie waarop EUAA zich in zijn analyse van april 2022 baseert. Hij lijkt eraan voorbij te gaan dat verweerder in de bestreden beslissing voor wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie duidelijk stelt dat de *“EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023”* in rekening wordt genomen. Alleszins heeft verweerder een aanvullende nota neergelegd waarbij hij de recentste beschikbare landeninformatie meeneemt (EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023 en COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023). Hieruit blijkt niet dat er zich een andersluidende beoordeling opdringt

van de veiligheidssituatie of op het vlak van verwestering. De Raad wijst er nog specifiek op dat de ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en haar oorzaak momenteel eerder vindt in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 41). Wat betreft 2023, wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt" (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34). Verzoeker toont nergens concreet aan dat er thans landeninformatie beschikbaar is die maakt dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan of in zijn regio van herkomst.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is tewerk gegaan bij de beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers andersluidende overtuiging en inleidende theoretische beschouwingen kunnen bezwaarlijk tot een ander oordeel leiden.

Het enig middel is dan ook ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Kan niet tot een andersluidende conclusie leiden: de overtuiging ter terechtzitting van de raadvrouw dat verweerder zich steunt op optimistische rapporten en dat de combinatie van factoren die verzoekers situatie kenmerken, alsook de situatie in Afghanistan, aanleiding moeten geven tot internationale bescherming. Waar ze stelt dat er geen info ter beschikking is over teruggekeerde Afgaanse mannen is het zo dat de bronnen aangeven dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023, p. 36). Er moet dus met de nodige omzichtigheid worden tewerk gegaan waarbij het in de huidige stand van zaken in de eerste plaats aan een verzoeker toekomt om concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Verzoeker is daar niet in geslaagd (cf. bespreking punt 3.1.2).

Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA